

ע"פ 6671/23 - פלוני נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 6671/23

לפני:

כבוד השופט עופר גרוסקופף
כבוד השופט חאלד כבוב
כבוד השופט יחיאל כשר

המערער:
נגד

פלוני

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים בתפ"ח 26696-07-21 שניתנו
על-ידי כבוד סגן הנשיא ר' כרמל, והשופטים א'
רומנוב ו-מ' ליפשיץ-פריבס ביום 24.01.2023
וביום 18.07.2023
ד' בתמוז התשפ"ד (10.7.2024)

תאריך ישיבה:
בשם המערער:
בשם המשיבה:

עו"ד יעל שרף

פסק-דין

השופט חאלד כבוב:

1. כפי שיתואר בהרחבה להלן, מה שהתחיל כבילוי לילי של מספר צעירים וצעירות בחצר ביתו של המערער, הסתיים בבעילת המתלוננת על-ידי המערער בחדר השינה שלו. מיד לאחר מכן, המתלוננת עזבה את הבית בבהילות, וסיפרה לחברותיה שהמערער העלה אותה בכוח לחדרו, שם הוא בעל אותה בניגוד לרצונה וללא הסכמתה. בסמוך לאחר מכן, המתלוננת רכשה גלולת 'פוסטינור' למניעת היריון לאחר מגע מיני, ופנתה למרכז בת-עמי לנפגעות תקיפה מינית לשם עריכת בדיקה רפואית וקבלת טיפול. בחלוף מספר ימים, פנתה המתלוננת למשטרה והתלוננה על כך שהמערער אנס אותה. המערער מסר גרסה שונה לחלוטין. לדבריו, המתלוננת עלתה עמו לחדרו מרצונה החופשי, וכלל לא ביקשה ממנו לחדול ממעשיו במהלך האירוע. המערער הוסיף כי בעת שהשניים בילו בחצר הבית, בנוכחות אחרים, הוא החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת ללא כל התנגדות מצדה, וכי

יחסי המין שהתקיימו בחדרו לאחר מכן היו מוסכמים. ממילא, כך נטען, המערער לא ידע, ואף לא חשד, כי המתלוננת לא מסכימה לקיים עמו יחסי מין.

בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד סגן הנשיא ר' כרמל והשופטים א' רומנוב ו-מ' ליפשיץ-פריבס) בתפ"ח 26696-07-21 מיום 24.01.2023 (הכרעת דין) ומיום 18.07.2023 (גזר דין), המערער הורשע בדעת רוב, בעבירה של אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ונגזר עליו בדעת רוב, עונש של 3.5 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. הערעור שלפנינו נסוב על הרשעת המערער, ולחלופין על חומרת העונש שנגזר עליו.

כתב האישום וההליך בבית המשפט המחוזי

2. בכתב האישום שהוגש נגד המערער תואר, כי ביום 27.09.2019 בסביבות השעה 03:00 לפנות בוקר, המתלוננת בילתה עם חברתה, ש', ועם שני נערים נוספים בחצר ביתו של המערער. בשלב מסוים, המתלוננת ירדה על ספה בסמוך למערער והלה החל ללטף את גבה מעל בגדיה. בהמשך, המערער ניסה להכניס את ידו מתחת לחצאיתיה של המתלוננת, אך היא הזיזה את ידו. סמוך לאחר מכן, המערער חזר והכניס את ידו מתחת לחצאיתיה של המתלוננת עד שנגע באיבר מינה מעל לתחתוניה. בתגובה, המתלוננת קמה ממקומה. זמן מה לאחר מכן, המערער הזמין את המתלוננת להיכנס אל הבית, ולאחר שבתחילה השיבה שאינה מעוניינת, היא נעתרה לבסוף לבקשתו ונכנסה עמו לבית, תוך שהיא מותירה את דלת הבית פתוחה. המערער חיבק את המתלוננת בסלון הבית, ומשניסתה לצאת אמר לה "אל תדאגי הכל בסדר", וסגר את דלת הבית.

בשלב זה, המערער הרים את המתלוננת על כתפו, חרף בקשתה כי יניח לה, והחל לעלות במדרגות לקומה השנייה לכיוון חדר השינה שלו. המתלוננת ניסתה להשתחרר מאחיזתו, אך לא הצליחה בכך. משהגיע לחדר השינה, הפיל המערער את המתלוננת על המיטה ונשכב מעליה תוך שהוא מחזיק בידה. המתלוננת ביקשה מהמערער לחדול ממעשיו, תוך שהיא מבהירה לו כי היא אינה מעוניינת לקיים עמו יחסי מין, אך הלה התעלם מסירובה והמשיך במעשיו. כתב האישום מוסיף ומפרט כי המערער החל לנשק את איבר מינה של המתלוננת, הסיט את תחתוניה, והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה תוך שהוא גורם לה לכאב. המתלוננת אמרה למערער כי הוא מכאיב לה, ואף ניסתה לקום מהמיטה מספר פעמים, אך המערער מנע ממנה להתרומם. לצד זאת, תואר כי המערער ביקש מהמתלוננת שתחשוף את חזה, שתבצע בו מין אוראלי, ושתתהפך על בטנה - אך היא סירבה לעשות כן. לפי כתב האישום, בשלב מסוים, המתלוננת אמרה למערער "תגמור כבר ותיתן לי ללכת". או אז, המערער החדיר שוב את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת למשך מספר דקות, ולאחר מכן ביקש ממנה לגעת באיבר מינו עד שיגיע לפורקן. משסירבה המתלוננת לעשות כן ואמרה לו שהוא מכאיב לה וכי ברצונה ללכת, המערער שב וחדיר את איבר מינו לאיבר מינה למשך כדקה, ולאחר מכן הגיע לפורקן מיני על הרצפה. בשלב זה, כך תואר, המתלוננת קמה מהמיטה, סידרה את בגדיה והדפה את המערער שהתקרב אליה בניסיון לחבקה. כשיצאה המתלוננת מהבית, היא גילתה שחברתה והנערים שעמם בילתה בלילה אינם עוד במקום.

3. עד כאן עיקרי כתב האישום. כפי שיתואר להלן, חזית המחלוקת כפי שהתבררה בבית המשפט המחוזי הייתה מוגבלת למדי.

גרסת המערער

4. בחקירתו במשטרה וכן בעדותו בבית המשפט, המערער עמד על גרסתו שלפיה המתלוננת לא הביעה כל סירוב או אי-הסכמה למעשים המיניים. כמו כן, העידו מטעמו אחותו, אמו וחבר נוסף שהיה בבית. כולם ציינו כי שמעו מחדרו של המערער את המתלוננת 'גונחת' באופן המתאים, לסברתם, לקיום יחסי מין בהסכמה. ודוק, המערער לא חלק על עצם קיומם של יחסי מין עם המתלוננת. ואולם, לטענתו, המתלוננת עלתה עמו לחדרו באופן חופשי, ולא רק שלא הביעה אי-הסכמה למעשים, אלא שמאופן התנהלותה קודם לקיום יחסי המין ובמהלכם, הוא למד על הסכמתה הברורה לקיים עמו יחסי מין. בהתאם, הגנת המערער התבססה על שני קווי טיעון עיקריים: האחד, כי המתלוננת הסכימה למעשים המיניים בזמן אמת, ואולם בדיעבד, לאחר שהתחרטה על קיום יחסי המין עמו, האירועים נחרטו אצלה בזיכרון באופן שונה; והשני, כי אף אם המתלוננת לא הסכימה למעשים, הוא לא היה מודע לכך.

גרסת המתלוננת

5. הראיה המרכזית שהובאה מטעם התביעה הייתה עדות המתלוננת. לצדה, הובאו ראיות בדבר מצבה הנפשי לאחר האירוע, וזאת כנלמד משיחותיה עם חברותיה ש' ו-ר' ועם אביה; וכן מכך שבעקבות האירוע, המתלוננת פנתה למרכז בת-עמי לנפגעות תקיפה מינית במרכז הרפואי הדסה עין כרם. המתלוננת העידה כי כשישבה בחצר הבית על הספה ליד המערער היא לבשה חצאית, וכי הלה אכן החדיר את אצבעותיו מתחת לחצאיתה ולתוך איבר מינה. עם זאת, לדבריה, הדבר נעשה בניגוד לרצונה; ובתגובה לכך, היא דחפה את ידו של המערער וקמה מהספה. המתלוננת סיפרה כי מאחר שלא היו ברשותה מזומנים היא הייתה תלויה בחברתה ש' כדי לחזור לביתה, ולכן היא ביקשה ממנה להזמין עבורן מונית. ברם, מאחר ש-ש' העדיפה להמתין עם הזמנת המונית, השתיים נותרו במקום. משחלף זמן מה, המערער פנה אל המתלוננת וביקש ממנה להיכנס עמו אל הבית כדי להוציא כיבוד, ולאחר שבתחילה סירבה, היא נעתרה לבקשתו החוזרת להיכנס לבית. המתלוננת אף ציינה כי מאחר שסברה כי היא נכנסת לרגע קצר בלבד, היא הותירה את מכשיר הטלפון שלה בחצר הבית. לאחר שנכנסה, המערער חיבק אותה "ופה הבנתי שכבר זה לא להוציא דברים. ניסיתי להדוף אותו ממני וללכת והוא פשוט תפס אותי והוא הרים אותי בצורה שהראש שלי כלפי מטה [...] על הכתף שלו כשהרגליים בבטן שלו, פחות או יותר בבטן, והראש בגב תחתון והוא מעלה אותי למעלה במדרגות לכיוון החדר שלו כשאני מנסה עם הכוחות שיש לי לתת לו מכות עם הידיים, כאילו לזוז עם הידיים ולהגיד לו שאני לא, ואמרתי לו שאני לא רוצה לעלות. שאני רוצה ללכת". במענה לשאלה כיצד המערער נשא אותה על כתפו, השיבה המתלוננת כי גובהה הוא 1.59 מטר, וכי המשקל שלה הוא כ-43 קילוגרם בלבד. המתלוננת הדגישה כי היא אמרה למערער פעם אחר פעם שהיא לא מעוניינת

לבוא ולקיים עמו יחסי מין, אך הלה התעלם מדבריה, והמשיך לעשות בה כרצונו. המתלוננת הוסיפה כי היא ניסתה לקום מהמיטה שוב ושוב, אך המערער מנע זאת, וגופה כמו 'קפא' במקום מבלי שתוכל לצעוק לעזרה. המתלוננת העידה כי באחת הפעמים שביקשה מהמערער להפסיק, המערער השיב לה "טוב אז לפחות תתני לי לגמור", ואז "מהיאוש ומהכאב כבר אמרתי לו אז תגמור כבר, תן לי רק ללכת. כאילו העיקר, העיקר שאני אוכל לברוח מפה".

6. כבר עתה יצוין, כי עדות המתלוננת נמצאה מהימנה על-ידי כלל שופטי בית המשפט המחוזי. גם שופט המיעוט בהכרעת הדין, סגן הנשיא כרמל, אשר מצא לזכות את המערער מחמת הספק, קבע כי עדות המתלוננת הייתה "כנה, אמינה, מדויקת, מפורטת, והותירה רושם חיובי וטוב"; כי "גם התנהגות המתלוננת מיד לאחר האירוע תומכת בגרסתה"; וכי "עדות המתלוננת עדיפה על פני עדות [המערער]". ואולם, שופט המיעוט סבר כי קיים קושי מסוים בעדות המתלוננת, המשליך על האפשרות לבסס את הרשעת המערער ברמת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי. קושי זה נבע מעדותה של ש', עדת תביעה, שסתרה את גרסת המתלוננת בכל הקשור להשתלשלות האירועים בחצר הבית, שקדמו ליחסי המין. אעבור אפוא לבחינת עדות זו.

עדותה של ש'

7. כאמור לעיל, ש' הייתה חברה של המתלוננת, והשתיים בילו יחד בליל האירוע. ש' הייתה גם אחת החברות הראשונות אשר להן המתלוננת סיפרה כי היא נאנסה על-ידי המערער מיד לאחר האירוע. הפער המרכזי בין גרסת המתלוננת לבין גרסתה של ש' היה בכל הקשור לאירועים שקדמו לקיום יחסי המין בחצר הבית. בעוד שהמתלוננת תיארה את המגע בינה לבין המערער בחצר כמגע חד-צדדי מצדו, שהופסק במהרה על-ידיה, ש' תיארה מציאות שונה לחלוטין. לדבריה, המתלוננת נישקה את המערער, שלחה את ידיה לאיבר מינו, ושיתפה פעולה עמו בעת שהכניס את ידיו מתחת לחצאיתה לעבר איבר מינה. ש' המשיכה והעידה כי לאחר שהמתלוננת והמערער עלו לחדרו של המערער, הם שהו שם פרק זמן ממושך. ש' העידה כי היא רצתה לקרוא למתלוננת, ועל כן היא עלתה לעבר חדרו של המערער, אך במעלה המדרגות היא הבחינה בכך שדלת החדר מעט פתוחה, ושמעה מהחדר "סיטואציה של כמו אנשים נורמליים שעכשיו מקיימים יחסי מין [...]". ש' הוסיפה כי היא חשה לא בנוח לקרוא למתלוננת במצב זה, ועל כן היא פנתה ל-י', חברו של המערער שבילה עמם קודם לכן, וביקשה ממנו לבדוק אם המתלוננת מעוניינת לעזוב את המקום. ברם, כאשר י' שב לחצר הבית, הוא מסר לה כי השניים נשמעים כמי שמקיימים יחסי מין. במאמר מוסגר יצוין כי י' שב על גרסתו זו גם בעדותו בבית המשפט, ועדותו נתמכה כאמור גם בעדות אמו ואחותו של המערער שסיפרו כי הן שמעו קולות של גניחות שבקעו מחדרו של המערער. ש' סיפרה כי לנוכח האמור, היא הופתעה מאוד כאשר שעה לאחר מכן, המתלוננת סיפרה לה שהיא נאנסה על-ידי המערער. ש' הוסיפה כי בתחילה היא לא ידעה אם להאמין למתלוננת, וככל שחלף הזמן - ספקותיה באשר לאמיתות דברי המתלוננת רק הלכו וגברו.

8. כפי שצוין לעיל, שופט המיעוט, שסבר כי יש לזכות את המערער מחמת הספק, התבסס על עדות זו. בחוות דעתו כתב שופט המיעוט כדברים הללו: "דבריה אלו של [ש'], עדת תביעה יש לזכור, שהייתה

חברה טובה, קרובה של המתלוננת, מציירים תמונה שונה מזו שתוארה על ידי המתלוננת בשלב בו היו כולם במרפסת, ומציירים דינמיקה שונה לחלוטין: נגיעות הדדיות, נשיקות הדדיות, חיבוק 'חירמונים' וכל זאת בכמעט אפס מרחק מעיניה של [ש']. תמונת מצב זו של [ש'], לו תתקבל, מטה את הכף לזכות הנאשם. ויודגש, גם אם המתלוננת נענתה לכל חיזוריו, מגעיו ומעשיו של [המערער] בשלב היותם במרפסת, אין בכך משום הסכמה כלשהי לקיום יחסי מין מאוחר יותר, דבר המובן מאליו ואף אין צורך לאומרו. אולם, מעדות המתלוננת עולה שלילה להיתכנות תיאורים אלה ובמידה שעדות [ש'] תתקבל כבעלת משקל, יש בה ליצור ספק סביר". דעת המיעוט הוסיפה כי אמנם מתן משקל לעדותה של ש' אינו דבר פשוט בנסיבות העניין, בפרט כאשר הוכח כי ש' ניסתה לגרום למתלוננת לסלוח למערער ולחזור בה מתלונתה, "ולצד זאת הוברר כי [ש'] קיימה קשר עם משפחת [המערער] במינון שלא הוברר דיו". עם זאת, כך נקבע, "לאחר שמביאים בחשבון את כלל סימני השאלה, פוחתת הרזולוציה בתמונת עדותה של [ש'], הקווים נעשים פחות חדים, וקיימים כתמים כהים, אולם אין בכל אלה לטשטש כליל תמונה זו, והנותר ממנה עדיין מייצר ספק סביר".

9. דעת הרוב סברה אחרת. בתמצית, השופט רומנוב סבר כי אמנם קיים צבר של אינדיקציות המצביע על כך שהמערער לא היה מודע בפועל לעובדה שהמתלוננת אינה מסכימה לקיים עמו יחסי מין; אך הוכח כי המערער חשד שהמתלוננת אינה מסכימה ועצם את עיניו מלברר זאת. וביתר פירוט: השופט רומנוב חילק את חוות דעתו לשלוש נקודות מבט רלוונטיות. זו של המתלוננת, זו של יתר הנוכחים, וזו של המערער. נקבע, כי מעדותה של המתלוננת, כמו גם מאופן התנהגותה לאחר האירוע, ניתן ללמוד בצורה ברורה כי היא לא הסכימה לקיום יחסי מין עם המערער, ולבטח שלא רצתה בהם. בהקשר זה נקבע כי "גם התיאור [שהמערער] מסר לגבי מה שהתרחש בינו לבין המתלוננת לא מעלה תמונה של קשר הדדי, אינטימי, שנועד להסב הנאה וסיפוק לו ולמתלוננת. התיאור [שהמערער] מסר מעלה תמונה שלהתנהגות חד צדדית שנועדה להסב [למערער], ורק [למערער], סיפוק והנאה". השופט רומנוב הוסיף והסתייג מתיאוריה של ש' לגבי הקרבה הפיזית וההדדיות שנלוותה למעשים המיניים שאירעו בחצר הבית, בין היתר מאחר ש-ש' העידה על הקרבה בין השניים בצורה מופרזת, באופן שהתעלה אף על תיאוריו של המערער עצמו. ואולם, כך לפי השופט רומנוב, ניתן להניח כי ש' ו-י' אכן סברו, בזמן אמת, כי המערער והמתלוננת מקיימים יחסי מין בהסכמה, וזאת על בסיס המידע שהיה זמין להם באותה עת.

10. ומכאן לנקודת המבט של המערער, עליה ביקש השופט רומנוב ללמוד מהמרכיבים הבאים:

א. עובר לאירוע, המערער שמע מאחיו כי "המתלוננת היא בחורה מתירנית הנוהגת לקיים יחסי מין מזדמנים";

ב. בחצר הבית באותו הלילה "שררה אווירה משוחררת". הנוכחים, או לפחות חלקם, שיחקו משחק 'אמת או חובה', שבמסגרתו "העניין המיני היה נוכח";

ג. המתלוננת "לא ביטאה התנגדות ברורה ונחרצת" בעת שהמערער "גיפף אותה בנוכחות אחרים והחדיר את אצבעו לאיבר המין שלה";

ד. המתלוננת נעתרה לבקשת המערער להיכנס עמו הביתה, לאחר שהלה החדיר את אצבעו לאיבר מינה בחצר הבית, באופן שהיה יכול להיחזות על-ידו "כראיה לכך שהמתלוננת 'זורמת' כלשונו אל הכיוון שהוא ביקש להוביל אותה אליו";

ה. במהלך העלייה במדרגות לחדרו של המערער "המתלוננת לא צעקה ולא השמיעה מחאה קולנית", חרף העובדה שחברתה ובני משפחתו של המערער היו בקרבת מקום והיו יכולים לבוא לעזרתה;

ו. המערער הותיר את דלת חדרו מעט פתוחה בעת קיום יחסי המין, וזאת אף שבני משפחתו היו במרחק של פסיעות אחדות מהחדר, באופן המלמד על כך שלא חשש כי המתלוננת תזעק לעזרה;

ז. בזמן קיום יחסי המין, המתלוננת "לא צעקה ולא הביעה מחאה עזה ונחרצת";

ח. המערער "כיבד את סירובה" של המתלוננת להתהפך על בטנה בעת קיום יחסי המין, וכן את סירובה לבצע בו מין אוראלי, באופן שהיה יכול להיחזות על-ידו כהסכמה לקיום יחסי מין בדרך אחרת;

ט. בשלב מסוים, המתלוננת האיצה במערער 'לגמור', והדבר היה יכול להתפרש על-ידו כהסכמה לקיום יחסי המין.

כל אלו, כך קבע השופט רומנוב, מצביעים על כך שיתכן כי המערער לא היה מודע בפועל לאי-הסכמתה של המתלוננת. ובלשונו: "[המערער] ציפה שהיא 'תזרום' איתו. סביר מאד להניח שאם המתלוננת הייתה מבטאת התנגדות ברורה ונחרצת, [המערער] היה מפסיק את מעשיו. אלא שהמתלוננת לא ביטאה התנגדות ברורה ונחרצת, [והמערער] ראה בכך היתר לעשות בה את שהוא ביקש לעשות".

11. ואולם, בצד האמור נקבע על-ידי השופט רומנוב כי "מהתיאור שהמתלוננת מסרה עולה, שגם אם ביטויי ההתנגדות שלה היה רפים, לא יתכן שהנאשם לא היה מודע להם. אלא שמתמנות הדברים עולה, כי הנאשם סבר ש'הלא' של המתלוננת, אינו: 'ממש לא, בשום אופן לא', והוא קיווה כי מהר מאד היא תתרצה ולא תמנע ממנו לעשות בה את שביקש לעשות". בנסיבות אלו, נקבע כי הוכח שהמערער חשד שהמתלוננת אינה מסכימה למעשיו, ועצם את עינו מלברר זאת; ובהתאם, המערער הורשע בעבירה של אינוס מתוך יסוד נפשי של מודעות, בדרך של עצימת עיניים.

12. השופטת ליפשיץ-פריבס הצטרפה לתוצאה שלפיה יש להרשיע את המערער, אך דרך הילוכה הייתה שונה מזו של השופט רומנוב. השופטת ליפשיץ-פריבס קבעה כי עדות המתלוננת והתנהגותה לאחר האירוע, לא מותירות ספק סביר בדבר העובדה שהמערער בעל אותה חרף בקשתה המפורשת שירפה ממנה. השופטת ליפשיץ-פריבס הוסיפה וקבעה כי גרסתה של ש' על האירועים שקדמו לקיום יחסי המין בחצר הבית הייתה "גרסה מתגלגלת, מועצמת ומופרזת בנוגע לדינמיקה בישיבה בפרגולה, וכי כל עניינה להצביע על הדדיות במעשים של [המערער] ושל המתלוננת"; כי ש' הפריזה באופן

תיאורה את האירוע אף מעבר לתיאוריו של המערער, תוך שגרסתה הייתה רצופה בסתירות וחסרת קוהרנטיות; וכי קיים קושי בהסתמכות על דבריה של ש' לנוכח קשריה עם בני משפחתו של המערער. מכל מקום נקבע, כי אף אם המערער סבר כי המתלוננת הסכימה להחדרת אצבעו לאיבר מינה בחצר הבית, לא היה בכך כדי לסייע לו. שכן, מרגע שהמתלוננת הביעה את התנגדותה לקיום יחסי המין עם המערער בחדרו, היה עליו לחדול ממעשיו באופן מיידי. בסיכום דבריה קבעה השופטת ליפשיץ-פריבס כך: "התיאור של המתלוננת את המעשה היה קוהרנטי וסדור. [...] תחושותיה הפיזיות בתיאורה על ניסיונה לחלץ עצמה מידי [המערער] בעת ששכב עליה, תחינתה שיסיים, החופזה של [המערער] בביצוע המעשה ויציאתה במהירות לבדה מביתו כל אלו מחזקים את התרשמותי כי יחסי המין נעשו ללא הסכמתה וחרף בקשתה שירפה ממנה".

בהתאם, כאמור לעיל, המערער הורשע בדעת רוב בעבירה של אינוס.

13. גם בגזר הדין, נחלקו הדעות בין השופטים. סגן הנשיא כרמל, שכאמור סבר כי יש לזכות את המערער מחמת הספק, מצא כי בשים לב לחומרת המעשים שבהם הורשע המערער יש לגזור עליו עונש של 5 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה, ופיצוי בסך של 80,000 ש"ח למתלוננת. לעומתו, השופט רומנוב סבר כי הרשעת המערער באינוס על דרך של עצימת עיניים "מבטאת דרגה פחות חמורה של אשמה מוסרית ממודעות בפועל"; וכי בהינתן מדיניות הענישה הנוהגת, נסיבותיו האישיות של המערער ומצבו המשפחתי, יש מקום לסטות מעונש המינימום הקבוע בחוק, ולגזור עליו עונש של 30 חודשי מאסר בפועל לצד יתר העונשים שנקבעו בחוות דעתו של סגן הנשיא כרמל. השופטת ליפשיץ-פריבס סברה כי מדיניות הענישה הנוהגת לצד השיקולים לחומרה ולקולה מוליכים למסקנה כי יש לגזור על המערער 3.5 שנות מאסר בפועל לצד יתר העונשים שפורטו בחוות דעתו של סגן הנשיא כרמל. לפיכך, ובהתאם לסעיף 80(ג)(2) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, נגזרו על המערער 3.5 שנות מאסר בפועל, בצירוף הענישה הנלווית שנקבעה בגזר דינו של סגן הנשיא כרמל.

הערעור ותשובת המשיבה

14. הערעור שלפנינו נסוב הן על הכרעת הדין הן על גזר הדין. בתמצית, נטען כי עצם קיומה של חוות דעת מזכה בפסק דינו של בית משפט קמא, מקימה ספק סביר באשמתו של המערער. גם לגופם של דברים, כך נטען, מכלול הנתונים שעמדו לנגד עיני המערער בזמן אמת, כמפורט בהרחבה בחוות דעתו של השופט רומנוב, הובילו את המערער למסקנה כי המתלוננת מסכימה לקיים עמו יחסי מין. בהתאם, נטען כי אף אם המתלוננת לא חפצה בקיומם של יחסי המין, המערער לא חשד באפשרות זו מבחינה סובייקטיבית, וממילא לא היה ביכולתו לברר אם המתלוננת אכן מסכימה למעשיו. המערער סבור כי בחוות דעתו של השופט רומנוב נפלה שגגה משפטית, שכן המערער הורשע חרף קיומן של אינדיקציות שמהן הוא למד כי ניתנה הסכמה פוזיטיבית של המתלוננת לקיים עמו יחסי מין, וזאת על יסוד ההנחה כי היה עליו לחשוד שמא המתלוננת אינה מסכימה למעשיו. ואולם, כך נטען, לשם הרשעה בעבירה של אינוס נדרש להוכיח את התקיימותו של יסוד נפשי סובייקטיבי, קרי כי המערער עצמו ידע, ולמצער חשד, כי המתלוננת אינה מסכימה למעשיו. לצד זאת נטען, כי חוות דעתה של השופטת ליפשיץ-פריבס

נעדרת דיון ממשי בשאלת היסוד הנפשי המיוחס למערער, לבד מאזכור שלפיו "היה עליו [על המערער] להבין כי אין בהתרחשות ו/או בדינמיקה קודמת משום הסכמה ולחדול ממעשיו"; ואילו ככל שהשופטת ליפשיץ-פריבס התכוונה להצטרף לחוות דעתו של השופט רומנוב לעניין היסוד הנפשי - הרי שחוות דעתה מבוססת על אותה שגיאה משפטית. אשר לגזר הדין - נטען כי חוות הדעת של שלושת שופטי ההרכב לא מנומקות דיין, וכי נסיבות העושה והמעשה מצדיקות גזירת עונש קל יותר מזה שנגזר על המערער.

15. בתשובת המדינה לערעור נטען, בעיקרו של דבר, כי דעת הרוב בבית משפט קמא קבעה כי המתלוננת הביעה באופן מפורש את אי-הסכמתה לקיום יחסי מין עם המערער, וכי לא יתכן שהמערער לא שמע את סירובה מפיה. המשיבה הטעימה כי עדות המתלוננת זכתה לתמיכה בראיות נוספות בדבר מצבה הנפשי לאחר האירוע, ובראיות לגבי הפעולות שביצעה סמוך לאחר מכן. המשיבה הדגישה כי הערעור אינו מתמודד עם קביעות בית משפט קמא בדבר סירובה המפורש של המתלוננת לקיים יחסי מין עם המערער, ואין בו כדי להצדיק התערבות בממצאי המהימנות שנקבעו בנדון על-ידי הערכאה הדיונית, אשר התרשמה מהעדים באופן בלתי אמצעי. בנסיבות אלו, כך נטען, אכן נפלה שגגה בחוות דעתו של השופט רומנוב, בכך שקבע כי יש להרשיע את המערער 'רק' על דרך של עצימת עיניים, שכן משעה שנקבע כי המערער שמע את סירובה של המתלוננת מפיה, לא ניתן להימנע מהמסקנה כי הוא היה מודע לאי-הסכמתה. המשיבה הוסיפה כי בשים לב לחומרת המעשים שבהם הורשע המערער, העונש שנגזר עליו אינו מחמיר עמו כלל, ואין הצדקה להקלה נוספת בעונשו.

16. בדיון שהתקיים לפנינו ביום 10.07.2024, שבו באי-כוח הצדדים על עיקרי טענותיהם שבכתב והשיבו לשאלותינו. במסגרת הדיון, הבהיר בא-כוח המערער כי הוא אינו מבקש לטעון שהמתלוננת משקרת ("אני יוצא מנקודת הנחה בערעור הזה שלא מדובר במקרה קלאסי של עלילה ולא מדובר במתלוננת משקרת ובוודאי לא ביודעין" (עמוד 1 שורות 5-6 לפרוטוקול)). ברם, כך נטען, בשל תחושותיה הסובייקטיביות במהלך קיום יחסי המין ולאחריהם, התקבע אצלה בתודעה זיכרון כוזב של סירוב פוזיטיבי למעשי המערער, וזאת חרף העובדה שבזמן אמת היא שמרה את אי-הסכמתה, ככל שהייתה אי-הסכמה כזו, בלבה פנימה ("התזה שאני מציע אומרת שהמתלוננת כשיוצאת מהאירוע מתקבע אצלה זיכרון דברים של מה שהיה בפועל. ההתנגדות שלה שאולי הרגישה בלב, ההחצנה שלה לא כפי שהיא מתארת" (עמוד 3 שורות 20-22)).

17. מנגד, באת-כוח המשיבה הדגישה את קביעות המהימנות שנקבעו על-ידי בית משפט קמא ביחס לעובדה שהמתלוננת הפצירה במערער לחדול ממעשיו בזמן אמת, בעוד שהמערער התעלם מכך והמשיך במעשיו.

דיון והכרעה

18. נקודת המוצא לדיונו מצויה בכלל שלפיו ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, למעט במקרים חריגים שבהם קיימת הצדקה לכך. לא

מכבר נזדמן לי לעמוד בהרחבה על ההצדקות לכלל אי-ההתערבות, החריגים לו, ויישומם בכל הקשור לעבירות מין (ע"פ 1324/23 אבו עבד נ' מדינת ישראל, פסקאות 48-66 (15.07.2024)), ואין זה המקום לשוב ולהרחיב בנדון. אסתפק בכך שאציין כי כלל אי-ההתערבות נטוע היטב בשיטת משפטנו, וכי נדרשים טעמים טובים על מנת שערכאת הערעור תסטה מקביעותיה של הערכאה הדיונית בשאלות שעניינן העדפת גרסה של עד אחד על פני גרסתו של עד אחר. טעמים כאלו אינם בנמצא במקרה דנן.

19. בענייננו, כלל שופטי ההרכב בבית משפט קמא מצאו כי עדות המתלוננת עוררה רושם מהימן, וכי גרסתה הייתה עדיפה על פני גרסת המערער. גם חומר הראיות שבתיק נמצא מחזק את מהימנותה. למעשה, אף המערער עצמו אינו טוען שהמתלוננת בדתה את הדברים מלבה וטפלה עליו עלילת שווא, אלא שקיימת אפשרות סבירה, לטענתו, כי האירוע נחרת בזיכרונה של המתלוננת בדיעבד, באופן שונה מהמציאות האובייקטיבית. ואולם, בענייננו, לא הונחה תשתית לתמיכה באפשרות שנפל פגם בתפיסת המציאות של המתלוננת, וממילא אין לטענה זו על מה שתסמוך במישור הראייתי.

20. אם כן, נותרנו עם עדות המתלוננת, שנמצאה מהימנה על-ידי בית משפט קמא, שלפיה היא נכנסה אל הבית כדי לסייע למערער להוציא כיבוד. או אז, הלה העלה אותה על כתפו חרף התנגדותה, לקח אותה בכוח לחדרו, ושם בעל אותה חרף הפצרותיה שיחדול ממעשיו. משעה שעדות זו התקבלה על-ידי בית המשפט המחוזי כתיאור המשקף באופן נאמן את המציאות - המסקנה המשפטית ברורה מאליה: היה על המערער לחדול ממעשיו באופן מידי. העובדה שהמערער המשיך בבעילת המתלוננת לאחר ששמע ממנה כי היא אינה מסכימה למעשיו, עולה כדי עבירה של אינוס. חד וחלק. הרשעת המערער אפוא, בדין יסודה.

21. אף עדותה של ש' לא יכולה לסייע למערער. בהקשר זה יוזכר, כי סגן הנשיא כרמל מצא את עדותה של המתלוננת מהימנה, תוך שקבע כי התנהגותה מיד לאחר האירוע מחזקת את גרסתה, וכי עדותה עדיפה על פני גרסת המערער. אף על פי כן, בדעת המיעוט שכתב, סבר סגן הנשיא כי עדותה של ש' - חרף הקשיים שנמצאו בה - מקימה ספק סביר באשמתו של המערער. ואולם, קביעה זו בטעות יסודה. שכן, אף אם עדותה של ש' הייתה מתקבלת כמהימנה על קרבה וכרעיה, היה ניתן ללמוד מכך, לכל היותר, כי בעת שהמערער והמתלוננת ישבו בחצר, התקיים ביניהם מגע מיני בהסכמה, וכי ש' לא שמעה רעשים חריגים שבקעו מחדרו של המערער בעת שהתקרבה למקום. הא ותו לא. שעה שמדובר בהתרחשויות שונות בזמן ובמקום, אין בהסכמה קודמת של המתלוננת, אף אם הייתה כזו, כדי לעורר ספק סביר ביחס לאירועים שאותם ש' לא ראתה בעצמה, ושלגביהם עדות המתלוננת נמצאה "כנה, אמינה, מדויקת, מפורטת, והותירה רושם חיובי וטוב" (כמפורט בפסקה 6 לעיל).

22. על פני הדברים, ניתן היה לעצור את מסענו בנקודה זו, ולקבוע כי התשתית העובדתית, כפי שנמצאה על-ידי בית משפט קמא, מבססת את הרשעת המערער. ואולם, בפסק הדין קמא אכן נפלה שגיאה, משפטית, הדורשת התייחסות ותיקון. אעמוד אפוא על הדברים בתמצית על מנת להעמיד הלכה על מכונה.

23. עבירת האינוס הקבועה בסעיף 345 לחוק העונשין היא עבירת התנהגות. היסוד הנפשי בעבירה זו הוא של מחשבה פלילית, בדומה לכל עבירה 'שותקת' (סעיף 19 לחוק העונשין). בהתאם, נדרש שהעושה יהיה מודע לטיב המעשה ולקיום הנסיבות הנמנים עם פרטי העבירה (סעיף 20(א) לחוק העונשין); ולעניין זה, רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר קיום הנסיבות, אשר נמנע מלברר את חשדו, כמי שהיה מודע לעובדות כהווייתן (סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין).

24. קולמוסין רבים נשברו בדיון בשאלה כיצד על החברה להגן על בניה ובנותיה מפני "גברתן פסיכופט - שאינו חולה נפש ואינו מפגר - [אשר] מאמין בכנות שהנאנסת מסכימה למגע המיני, ייתכן על יסוד אמונתו שנשים לעולם אינן מסרבות לו או שאינן רשאיות לסרב לו [...] דא עקא, שלאור נסיבות העניין נעדרת כל סבירות מאמונתו הכנה; קרי אדם סביר, בנסיבות אלה, היה מבחין בכך שאין הסכמה" (כלשון הנשיא מ' שמגר בע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, 381 (1993) (להלן: עניין בארי)). על פני הדברים, כך הטענה, אדם שכזה ייצא פטור בלא כלום, מאחר שלא הייתה בלבו המחשבה הפלילית הנדרשת לשם הרשעתו בדיון. באותו עניין הציע הנשיא שמגר, כי יתכן שהפתרון למצבים שכאלו מצוי בהרחבה של כלל עצימת העיניים, כך שבגדרו ייכנסו גם מצבים שבהם הנאשם היה צריך לחשוד שמא המתלוננת אינה מסכימה למעשיו (שם, בעמוד 363; וראו גם את ספקותיו של השופט מ' חשין בסוגיה זו, שם, בעמודים 381-382).

25. דברים אלו זכו לביקורת נוקבת מאת פרופ' ש"ז פלר במאמרו "טעות במצב הדברים בעקבות פסק-הדין בע"פ 5612/92 (פרשת האינוס 'שמרת') ולנוכח תיקון מס' 39 של חוק העונשין" מחקרי משפט יב(1995). בתמצית שבתמצית, המלומד פלר טען כי אין להסתפק בהוכחת יסוד נפשי אובייקטיבי בעבירת האינוס, קרי - כי הנאשם היה צריך לדעת, או היה צריך לחשוד, שהמתלוננת אינה מסכימה למעשיו; אלא נדרש להוכיח כי העושה היה מודע בפועל לכל יסודות העבירה, לרבות היעדר ההסכמה, כאשר רואים במי שחשדבאופן סובייקטיבי, ועצם את עיניו מלברר את העובדות, כמי שהיה מודע למצב הדברים שאותו הוא נמנע לברר. כך לפני תיקון מס' 39 לחוק העונשין, ועל אחת כמה וכמה לאחר התיקון, לאור ההוראות המפורשות שבסעיפים 19-20 לחוק העונשין. לשיטת המלומד פלר, הפתרון לבעיית 'הגברתן הפסיכופט' הוא פשוט. אותו אדם אינו טועה טעות עובדתית, אלא טעות משפטית: הוא סבור שהאיסור על אינוס אינו חל עליו, מאחר שלסברתו, נשים אינן יכולות לסרב לו. לצד זאת, גם אדם שאינו מקדיש כל מחשבה לשאלת היעדר ההסכמה טועה טעות משפטית, שהרי לסברתו - המנוגדת לדין - הוא לא נדרש להשיג הסכמה לפני קיום יחסי מין. דא עקא, שטעות במצב המשפטי אינה פוטרת מעונש. ובלשונו של המלומד פלר:

"נניח שגבר, כמתואר בדוגמת הנשיא שמגר, קיים מגע מיני עם אשה ללא הסכמתה. האירוע הוקלט במצלמת וידאו. במהלך החקירה הוקרן האירוע בפני ה'מאצ'ו הפסיכופט' - האחראי כמובן בפלילים - ואולי אף פעמים מספר, ואז נשאל האם היה מודע ל'מצב הדברים', כפי שהוא רואה ושומע אותו, על כל פרטיו - מבחינת התנהגות הנערה והתנהגותו הוא, עובר לקיום המגע המיני, בשעתו ומיד אחריו. תשובתו, לפי ההנחה, לא היתה יכולה להיות אלא בחיוב. ואז, באה השאלה הנוספת - היכן היתה

טעותך שטוענים למענך? והתשובה היתה: סברתי כי אני רשאי לפעול לפי תפיסות החיים שלי ומושגי שלי לגבי יחסים בין גבר ואשה, לפיהם נשים לעולם אינן מסרבות לי ואינן רשאיות לסרב לי, ותו לא; בסרט אין כל דבר שלא הייתי מודע לו. [...] אותו פסיכופט 'מאצ'ו' או 'מוגבל פרימיטיבי' 'ייכנס פנימה ולתקופת זמן ראווה' משום שטעות בדין אינה מושיעה את הטועה בו" (שם, בעמודים 16-17).

26. כשלעצמי, דעתי נוטה לדעה שהובעה על-ידי המלומד פלר, בהיותה מתיישבת באופן טוב יותר עם עקרונות דיני העונשין כפי שגובשו בשיטתנו המשפטית, וכן עם מעמד הבכורה המוקנה לעיקרון האשמה במשפט הפלילי (ראו: עניין בארי, עמוד 381 (השופט חשין) ועמודים 385-387 (השופט א' גולדברג); והשוו לע"פ 6111/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 14-26 לחוות דעתו של השופט א' שטיין (22.02.2024)).

27. ואולם, בענייננו אין כל צורך להכריע בשאלה זו, מאחר שלמקרא הקביעות העובדתיות שבדעת הרוב, לא יכול להיות ספק כי היסוד הנפשי שהתקיים במערער הוא מודעות מלאה ליסוד היעדר ההסכמה. כך, בדעת הרוב נקבע, כי המתלוננת הביעה באופן מפורש את סירובה למעשי המערער, ואילו הלה המשיך במעשיו לאחר ששמע את סירובה של המתלוננת (השופט רומנוב, פסקה 30; והשופטת ליפשיץ-פריבס, פסקה 26). בנסיבות אלו, לא היה כל מקום לקביעתו הנוספת של השופט רומנוב, כי התקיים במערער יסוד נפשי של מודעות על דרך של עצימת עיניים 'בלבד'. שכן, גם אם המערער קיווה כי המתלוננת תתרצה למעשיו, וכי ה"לא" שלה יהפוך בהמשך ל"כן", כמתואר בחוות דעתו של השופט רומנוב - אין הדבר גורע כמלוא נימה ממודעותו של המערער בפועל להיעדר ההסכמה מצידה. יפים לענייננו דבריו של השופט חשין שנכתבו לפני למעלה משלושה עשורים בעניין בארי (עמוד 381):

"ועל כך נאמר אנו, בלשון צלולה ובלא פקפוק וגמגום: כשאישה אומרת 'לא' היא מתכוונת ל'לא' כמשמעותו בחיי יום-יום וכהוראתו במילון. כך אישה, כך גבר, כך ילד, כך ילדה, כך זקן, כך זקנה, כך כל אדם. 'לא' הוא לעולם 'לא', ואין 'לא' שהוא 'כן'. אין עיוור פיקח ואין שיכור פיכח, אין חכם טיפש ואין ותרן עיקש, אין שחור שהוא לבן ואין לילה שהוא יום - והכול אם מדברים אנו בלשון בני-אדם. 'לא' הוא 'לא'. אישה האומרת 'לא' והגבר מתייחד עמה על-אף אותו 'לא', הייחוד הוא שלא בהסכמתה והמעשה הוא מעשה אינוס (אלא אם כן סיכמו השניים מראש כי 'לא' פירושו בשפתם הפרטית הוא: 'כן', כדבר עליסה בארץ הפלאות)".

28. ומכאן לערעור על גזר הדין. אודה ולא אכחד, קיימת מידה לא מבוטלת של צדק בטענת בא-כוח המערער שלפיה גזר הדין שניתן בעניינינו לא מנומק די הצורך או כמצופה; לבטח בשים לב להוראות תיקון מס' 113 לחוק העונשין. ברם, לגופו של עניין - בהינתן חומרת מעשיו של המערער ועונש המינימום הקבוע לעבירת האינוס שבה הוא הורשע, העומד על 4 שנות מאסר בפועל, ובשים לב לנזקים שנגרמו למתלוננת, כעולה מתסקיר נפגעת העבירה - ניכר כי העונש שנגזר על המערער מביא בחשבון את מלוא השיקולים שניתן לזקוף לזכותו, ואינו מחמיר עמו. לבטח שלא במידה המצדיקה את התערבותה של ערכאת הערעור (ראו למשל: ע"פ 1072/15 שייניס נ' מדינת ישראל, פסקאות 41-42

((10.11.2015)).

29. אשר על כן, אציע לחבריי לדחות את הערעור על שני חלקיו.

חאלד כבוב

שופט

השופט יחיאל כשר:

אני מסכים.

יחיאל כשר

שופט

השופט עופר גרוסקופף:

אני מסכים לחוות דעתו של חברי, השופט חאלד כבוב, וזאת בכפוף להערות הבאות:

ראשית, כחברי, אינני סבור כי נדרש בענייננו להתייחס לדינו של "גברתן פסיכופט" או "מאצ'ו פסיכופט", המאמין באמת ובתמים כי נשים מסכימות לכל מגע מיני עמו, אף אם דבריהן והתנהגותן מעידים אחרת. כפי שחברי מציין המערער אינו נמנה על זן בלתי מצוי זה, וכשלעצמי, ספק אם לא מדובר בזן נכחד, שכל קיומו בימינו הוא בסרטי ג'יימס בונד ובהיפותזות משפטיות. ממילא אינני בטוח שנדרש להרחיב את ההגדרה של טעות בדין על מנת להתמודד עם דמות מיתולוגית כזו, שלמיטב ידיעתי, טרם נצפתה בבתי המשפט בישראל.

שנית, מצב דברים העשוי להתרחש בעולם המציאות הוא זה בו, במקרה נתון, גבר מפרש שלא כהלכה מסרים המגיעים מאשה, ומשוכנע באמת ובתמים כי הם מעידים על הסכמה, מקום שאדם סביר היה מגיע, באותה מערכת נסיבות, למסקנה אחרת. לו היה בית המשפט קמא סובר כי זהו מצב הדברים, היה נדרש לזכות את המערער מעבירת האונס, שכן האשם אותו ניתן היה ליחס לו הוא של רשלנות בלבד (ראו: ש"ז פלר "אינוס מתוך רשלנות על סמך אימרת-אגב" משפטים י' 373 (1980); ש"ז פלר "טעות במצב דברים, בעקבות פסק הדין בע"פ 5612/92 (פרשת האינוס "שמרת") ולנוכח תיקון מס' 39 לחוק העונשין" מחקרי משפט יב 5, 11 (1995); ע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד

נה(3) 873, 894 (2001); ע"פ 6111/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 20-26 (22.2.2024)). אפס, גרסת המתלוננת לאירועים, אותה מצא בית המשפט כאמינה, אינה מאפשרת ליחס למערער מצב נפשי של רשלנות בלבד. תיאוריה את שהתרחש - הרמתה ונשיאתה לחדרו של המתלונן תוך התעלמות מהתנגדותה; אמירותיה המפורשות שהיא לא רוצה לעלות, אינה מעוניינת בקיום יחסי מין ורוצה ללכת - מלמדים כי המערער הבין שהמתלוננת אינה מסכימה, והחליט להתעלם מכך (ראו: חוות דעתו של השופט אריהרומנוב, בפסקה 30; חוות דעתה של השופטת מרים ליפשיץ-פריבס, בפסקאות 17-19 ו-26). במצב דברים זה אין אנו נדרשים כלל לבחון עצימת עיניים, שכן מי ששומע סירוב, וממשיך במעשיו, אינו עוצם עיניו לסירוב, אלא פועל בהעדר הסכמה ביודעין. אכן, כפי שציין חברי, יש לדחות את מסקנת השופט רומנוב כי לא ניתן לקבוע, מעבר לספק סביר, שהמערער היה מודע בפועל לכך שהמתלוננת אינה מסכימה לקיים עמו יחסי מין, וזאת שכן "המערער סבר ש'הלא' של המתלוננת, אינו: 'ממש לא, בשום אופן לא', והוא קיווה כי מהר מאד היא תתרחצ ואל תמנע ממנו לעשות בה את שביקש לעשות" (שם, בפסקה 30). התפיסה המשתקפת ברפליקה "יבוא לך, דינה, יבוא לך", שייכת לדמותו הבדיונית של גוטה, ומקומה בסרט "מציצים", ולא מחוצה לו. במערכת היחסים שבין אנשים בשר ודם די באמירת "לא" על מנת להביע אי-הסכמה, ואין מקום לקבוע דרישות נוספות לעניין טיב ההתנגדות (השוו: ע"פ 2606/04 בנבידה נ' מדינת ישראל, פסקאות 18-22 ו-24-28 (26.4.2006); ע"פ 3483/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 12 (13.5.2010); רותי לבנשטיין לזר "מבט חדש על הסכמה בעברת האינוס" עיוני משפט מב 67, 81-82 (2019)).

שלישית, גרסתה של העדה ש' אינה יכולה לטעמי להביא לזיכוי במקרה דנן לא רק מהטעם שהיא מתייחסת, בעיקרה, לאשר ארע במרפסת, בטרם נכנסו המתלוננת והמערער לבית, אלא גם מהטעם שהיא אינה אמינה בעליל. כך, בהינתן שתיאוריה ביחס לאשר אירע במרפסת מרחיקי לכת משמעותית מאלה של המערער עצמו ושל העד ירדן; שמשך הזמן בו טענה כי המתלוננת והמערער שהו בבית שונה משמעותית מדיווחי העדים האחרים; שגרסתה ידעה עליות ומורדות והושפעה ממערכת יחסיה עם משפחת המערער וכיו"ב.

רביעית, בהינתן המעשים המיוחסים למערער, והיסוד הנפשי שהתקיים בו, העונש שנגזר עליו הוא מקל מהראוי בצורה משמעותית, ובוודאי שאין מקום להקל בו הקלה נוספת.

עופר גרוסקופף
שופט

הוחלט כאמור בחוות דעתו של השופט ח' כבוב.

המערער יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 27.10.2024 עד השעה 10:00 בבית

מעצר ניצן, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתן היום, כ"ח אב תשפ"ד (01 ספטמבר 2024).

חיאל כשר
שופט

עופר גרוסקופף
שופט

ל
ד
כ
ב
ו
ב
ש
ו
פ
ט